

A watercolor illustration of a classical doorway. The doorway features a pediment supported by two columns. The door is double, with a central handle. The scene is set against a background of trees and foliage, rendered in soft, painterly strokes. A large purple shape with a white border is overlaid on the upper part of the image, containing the author's name. A smaller purple shape with a white border is overlaid on the lower part of the image, containing the title.

BETTY NEELS

Õnnelik kohtumine

Betty Neels
A Happy Meeting
1992

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 1992 by Betty Neels
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B04272114
ISBN 978-9949-25-534-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud
www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Varajase oktoobri kohta oli olnud soe päev, aga nüüd oli päike madalal silmapiiril ja puhus jahe tuul. Vaikne puudest ääristatud külavahetee oli täis varje ning umbes tunni aja pärast pidi videvik kätte jõudma. Tüdruk, kes kraavipervel istus, värises pisut ja pani käe ümber kõhna niru looma, kes ta kõrval istus. See oli noor viletsas seisundis koer, kelle kondise kaela ümber rippus ikka veel köis, millega ta puu külge kõvasti kinni oli seotud. Kui tüdruk ta umbes tunni aja eest leidis ja teda vabastada püüdis, oli koer ta pikali lükanud. Tüdruk oli õnnetult kukkunud ja pahkluu välja väänanud, ning tee peale välja jõudmine oli olnud tõeline õudusunenägu. Nüüd tundis ta kergendust, et oli sellega hakkama saanud. Ta istus üpris kannatlikult ja lootis abi saada. Alates ajast, mil ta oli enda ja koera vaevaga tee äärde vedanud, oli kaks autot mööda sõitnud, aga ta lehvitamisest ja hüüdmisest hoolimata polnud kumbki peatunud. Ta uuris hämarduvas valguses oma pahkluid – see oli ohtlikult paistes ja ta ei suutnud kinga jalast ära võtta. Tal ei jäänud muud üle kui abi oodata, ehkki see oli vaid kahe küla vaheline tee

ja seda polnud eriti loota, enne kui talude traktorid varahommikul tööd alustavad.

„Võib-olla peame öö siin mööda saatma,” ütles ta loomale enda kõrval ja oma hääle kuulmine pakkus teatud lohutust, „aga ma hoolitsen sinu eest, ehkki ei tea, kuidas.” Loom trügis end talle lähemale, ta tundis koera ribisid oma külje vastas ja patsutas teda rahustavalt. „Igatahes tore, et sa oled mulle seltsiks,” kinnitas ta koerale.

Videvik oli kätte jõudnud, kui ta automürinat kuulis, ja kohe libisesid tuled neist üle ning auto sõitis mööda.

„See selleks,” ütles tüdruk. „Ei saa kedagi süüdistada, et ta ei peatu...”

Ent auto tuli tagasi, tagurdades aeglaselt, kuni nende juurde jõudis, ja peatus. Mees, kes autost välja astus, tundus tüdruku erutatud silmadele hiiglasena, ning tüdruk tundis tugevat soovi üles hüpata ja minema joosta, ainult ei saanud. Mees tuli aeglaselt nende poole ja kui ta rääkima hakkas, oli ta hääel rahustav ja vaikne.

„Kas ma saan aidata?” küsis ta, ja lahke oli ta hääel ka. „Kas te olete vigastatud?”

Ta seisatas hetkeks, vaadates tüdruku poole alla: väikest kasvu ilmetu tüdruk, liiga kõhn, kuid isegi süvenevas hämaruses oli näha, et tal on ilusad silmad.

„Noh, mitte just vigastatud, aga ma väänasin pahkluu välja ja ma ei saa käia.” Tüdruk uuris meest ettevaatlikult ja talle meeldis, mida ta nägi. See polnud noormees, kes oli õhtul autoga sõitma tulnud, vaid tagasihoidlikult rõivastatud mees, kelle esimene noorus oli möödas, ja ta heledad juuksed olid meelegahtadel hõbedased. Hea vä-

limus oli tal ka, ehkki see polnud oluline. „Ma oleksin väga tänulik, kui viiksite mu Minton Cracknelli, see on ainult mõne kilomeetri kaugusel seda teed mööda. Ma elan seal.”

„Muidugi, aga kas ma tohin kõigepealt teie pahkluu üle vaadata? Ma olen arst ja tundub, et see nõuab tähelepanu.”

Ta kükitas tüdruku kõrvale maha ja kui koer urises, sirutas oma suure käe välja, et ta saaks seda nuusutada. „Me peame kinga jalast ära saama,” ütles ta, võttis taskust noa ning lõikas paelad katki.

„Ma teen teile nüüd haiget,” ütles ta ja tegigi, hoolimata kogu oma leebusest. „Tubli tüdruk. Tõmmake nüüd hinge, seni kui ma autost sidet toon.”

Ta läks ja oli kohe tagasi, enne kui tüdrukul oleks olnud aega põskedelt pisaraid pühkida; ta polnud midagi öelnud, kui king jalast ära võeti, aga ei suutnud pisaraid tagasi hoida. Mees ulatas talle sõnatult taskurätiku ja ütles julgustavalt: „Siis on palju parem tunne, kui see on kinni seotud. Te peate homme röntgenisse minema ja päeva või paar puhkama.”

Mees tõusis püsti. „Kas see on teie koer?” küsis ta.

„Noh, ei – ma – ma kuulsin, kuidas ta haukus, kui teed mööda tulin, keegi oli ta puu külge sidunud ja nälgima jätnud. Ta koperdas mulle kogemata otsa, kui ma ta lahti päästsin...”

„Vaene loom, aga tal vedas, et te teda kuulsite. Kas võtate ta endale?”

Ta ajas niisama juttu, andes tüdrukule aega end koguda.

„Noh, ma ei tea, kas tohin – mu kasuemale koerad ei meeldi –, aga ma leian talle koha, kus ta saab magada, annan talle süüa ja uurin, kas keegi külast...”

„Hea küll, viime teid koju,” ütles mees lahkelt, tõstis tüdruku sülle ning hüüdis koera, keda polnud vaja julgustada, sest ta ronis juba auto tagaistmele, kui tüdruk oli esiistmele pandud.

„Ta ajab seal kõik sassi,” ütles tüdruk vabandavalt, „ja see on Bentley, eks?”

Mees näis olevat lõbustatud. „Ma ei usu, et ta püsivaid kahjustusi tekitaks,” märkis ta. „Kus te täpselt elate?”

„Kui sõidate läbi küla, siis minu maja on paremat kätt kõrge tellistest müüri taga. Seda nimetatakse vanaks kiriklaks. Mu isa päris selle oma isalt ja see on aastaid perekonna käes olnud...”

Tüdruk heitis pilgu mehe profiilile. „Te olite väga lahke.”

„Mul on hea meel, et juhtusin mööda sõitma, preili...?”

„Preece, Cressida Preece.” Ta lisas ujedalt: „Te pole inglane, ega?”

„Hollandlane. Van der Linus – Aldrik van der Linus.”

Tüdruk ütles viisakalt: „Teie inglise keel on väga hea. Oi, ongi juba küla.”

Kitsas peatee oli tühi. Parajasti oli teejoomise aeg ja tuled paistsid akendest, kui nad väikestest teeäärsetest majadest mööda sõitsid.

„Sealsamas, kirikust mööda...”

Majaderida oli lõppenud ning autotulede valgel oli näha tellistest müüri ja avatud väravat. Lühike sisse-

sõidutee tegi väikese kaare kena vana maja ees, mis polnud eriti suur, küll aga tugev ehitis. Mees tuli autost välja, ent enne kui ta ukse juurde jõudis, avas selle tõsise näoga naine, kelle terashallid juuksed olid taha krunni keeratud. Tema pikas kõhnas näos olid terava pilguga väga tumedad silmad, seljas oli tal valge põlle all nārune kleit.

Ta põrnitses meest sõjakalt, aga too ei teinud sellest väljagi.

„Ma tõin preili Preece'i koju,” ütles ta. „Tä pahkluu on viga saanud. Kui te ütleksite mulle, kus ta tuba asub, siis ma kannaksin ta sisse. Ma arvan, et see pole pikaajaline vigastus, aga ta peab mõne päeva puhkama.”

Naine ei vastanud, vaid tuhises temast mööda auto juurde.

„Preili Cressida, mis juhtus? Kas te olete viga saanud? Te peate voodisse minema...”

Tüdruk rääkis asjalikul toonil: „Moggy, kullake, mul pole eriti midagi viga, lihtsalt väänasin pahkluu välja. Ema pole veel tagasi?” Tema hääles oli ärevuse noot ja mees, kes auto juurde astus, kortsutas kulmu.

„Ei, jumal tänatud. Viime su sisse.” Moggy kuulis tagaistmelt õrna urinat ja hüüatas: „Mis see on – loom...?”

„Koer, Moggy. Ma leidsin ta puu külge seotuna. Me peame ta täna ööseks ära peitma, homme lähen külla ja püüan talle kodu leida.” Cressida päästis turvavöö lahti. „Tä peab midagi sööma, ta on nälginud.”

„Kasuema ei luba teda siia. Viime su tuppa, siis ma toidan koera ja viin ta vana härra Fellowsi juurde ning küsin, kas ta hoiaks looma enda juures...”

„Preili Preece tuleks voodisse viia,” ütles mees leebelt, „ja kuna ma saan aru, et koer pole siin teretulnud, võtan ma ta kaasa. Ma lähen Yeovili, seal on hea loomaarst.”

„Loomaarst?” ütles Cressida teravalt. „Teda ei tohi magama panna...”

„Muidugi mitte. Nüüd, kui ma tohin, kannan teid sisse, ja kui oleme teid voodisse pannud, võiks sellele loomale ehk natuke süüa anda.” Ja lisas Cressida kahtlustava pilgu peale: „Ma annan oma sõna, et tema eest hoolitsetakse hästi.” Ta oli rääkinud vaikselt, ent Moggy astus sõnatult tahapoole ja laskis tal Cressida autost sülle võtta ning majja kanda.

„Trepist üles,” ütles Moggy mornilt, „ja mööda koridori trepi taha.”

Mees astus mööda laia tammepuust treppi kiirustamata üles, kandes Cressidat ilma igasuguse pingutuseta süles, ning ootas, kuni Moggy neist ette läks ja koridori lõpus ühe ukse avas.

Tuba oli väike ja vähese mööbliga ning doktor van der Linus kortsutas jälle kulmu, sest talle näis, et see tuba sobiks küll teenijale, aga mitte peretütrele. Ta pani tüdruku õrnalt voodile ja kummardus, et pahkluule pilku heita.

„Ma soovitan teil võtta enne magamajäämist paar paratsetamooli,” ütles ta, „ja kindlasti kutsuge arst koju, et ta teid hommikul üle vaataks. Võib-olla ta tahab pahkluu uuesti kinni siduda ja anda teile raviks juhtnööre. Te ei tohiks paar päeva jalul olla, aga küll ta teeb, mis vaja.” Ta ajas end sirgu ja vaatas tüdrukule ülalt alla otsa. „Kas teil on paratsetamooli? Võtke kaks tükki nii ruttu kui võimalik, koos joogiga.”

Mees võttis ta käe oma suurde pihku. „See oli õnnetu juhus, aga te olete üsna varsti jälle terve. Ja ärge koera pärast muretsege. Ma vaatan, et temaga midagi halba ei juhtuks. Head aega, preili Preece.”

Tüdruk ei tahtnud, et ta ära läheks. Ta oli mõistlik tüdruk, harjunud leppima sellega, mida elul talle pakuda on, aga ta soovis väga, et mees võiks jääda. Muidugi oli see võimatu, ta oli täiesti võõras inimene, kes oli juhtunud auto ümber pöörama just siis, kui teda kõige rohkem vajati. Seejärel tänas tüdruk teda viisakal toonil, mis oli valust pinges, ja vaatas kahetsusega, kuidas mehe lai selg ukse taha kadus. Vähemalt on koer turvalises kohas ja kasuema kodunt ära. Ta lohutas end sellega.

Doktor van der Linus lonkis aeglaselt trepist alla, Moggy näitas talle teed. Hallis jäi ta seisma. „Te hoolitsete preili Preece'i eest? Tal on valus, pange ta voodisse ning andke midagi sooja juua ja paratsetamooli, ja ta peab magama. Ta oma arst kirjutab talle välja, mida vajalikuks peab.” Mees naeratas teenijale. „Kas ma tohiksin koerale vett ja ehk viilu leiba paluda?” Ja naise noogutuse peale lausus: „Kas ma tohin teie nime küsida?”

„Mogford – preili Mogford, aga preili Cressy kutsub mind alati Moggyks, alates sellest ajast, kui ta põlvepikkune oli.” Ta läks ees. „Mul on pliidil suppi, võib-olla teeks tilgake loomale head, siis ma lähen preili Cressy juurde.”

Ta läks ees kööki ja valas kaussi suppi ning murdis sinna sisse leiba. „Ega te kauaks ei jää?” küsis ta ärevalt. „Proua Preece ei kannata loomi. See on issanda õnnistus, et ta praegu väljas on... preili Cressy pärast tuleb niikuinii sekeldamist.”